

Egyedül a tömegben

Izgatott voltam. Izzadt markomban a nagy nehezen összegyűjtögetett pénzt szorítottam. Mindenki beleadott, de legtöbbet mégis a nagypapám adta. A lényeg a lényeg, hogy nagy nehezen, de összegyűlt! Boldog voltam, hogy én is mehetek a kirándulásra.

Épp az osztályfőnököm felé siettem, hogy kifizessem a kirándulást, de leintett. Azt mondta, hogy beszélőnivalója van az osztállyal. Gondoltam, biztos megint verekedtek a fiúk, ezért leültem a helyemre. Még most is boldog voltam, hisz a pénz már itt van nálam, és csak idő kérdése, mikor fizethetem ki.

-Szóval –kezdte az osztályfőnököm- a Diák Önkormányzat úgy döntött, hogy olcsóbban mehetünk kirándulni. De sajnos ennek feltételei is vannak: a közelgő Valentin napra tekintettel, fiú-lány pároknak csak a megbeszélte összeg felét kell kifizetni, ám aki egyedül óhajt jönni, a dupláját kell fizetnie- fejezte be. Azonnal eltűnt az arcomról a mosoly. Úgy éreztem magam, hogy már soha többet nem leszek képes mosolyogni és örülni. Szóval ez az egész olyan, mint a tánc. Ha felkérnek, mehetsz, ha nem kérnek fel, így jártál, nem szeretnek. Csak nagyon tudtam remélni, hogy hamarosan felkérnek.

Három hét után már mindenkinek volt párja. Mindenkinek, kivéve nekem. Sokat zsörtölődünk barátnőmmel ezen, de ő könnyen beszélt, hisz ő úgyse akart menni a kirándulásra. Én meg természetesen nem tudtam kifizetni az új összeget, és milyen ciki lenne egyedül menni!

Egyik nap ültem a padban, és azon gondolkodtam, mit kellene változtatnom, hogy jobb ember legyek, és a jövőben felkérjenek majd bárhová. Remélem, örül a Diák Önkormányzat, hogy elrontotta az utolsó évetem ebben az iskolában. Remélem, büszkék magukra! Épp ilyen és ehhez hasonló dolgokon gondolkodtam, mikor az egyik fiú osztálytársam jött oda hozzám. Az utolsó fiú, akinek nem volt párja! Nagyon reméltem, hogy felkér. Az adrenalin az ereimbe futott, a szívem gyorsabban vert, előntött a remény.

-Bocsi –kezdte, én meg a legkedvesebb arcomat mutattam-, de szeretnék tőled kérdezni valamit. Jaj, nagyon izgultam, már biztos, hogy mos kér fel.

- Elhívnád a nevembe, Lilit, mert én nem merem, és úgy láttam, ti jóban vagytok. Előre is köszö-nézett rám hálásan. Én viszont abba a hálás képébe szívesen belenyomtam volna az öklömet. De nem tettem. Ehelyett próbáltam kedvesen mosolyogni, ami nem sikerült, ezért inkább vicsor lett, és odaböktem neki:

-Persze, majd ha találkozom veled, megkérdem. Azzal otthagytam azt a szerencsétlent. Még jó, hogy vége volt a tanításnak, és már össze is pakoltam, így előbb hazarohanhattam.

A buszon is majdnem felöklelt egy öreg bácsi, így nekiestem egy kicsit egy másik öreg néninek, aki ezért egész úton nevelni próbált. Nem találtam otthon senkit, biztos még dolgoznak, vagy más elfoglaltságuk van. Én viszont örültem, hogy egyedül lehetek egy kicsit. Ezt az egész utazásos dolgot senkinek nem mondtam el. Se anyunak, se apunak, se a húgaimnak, senkinek. Ez az én kis titkom volt itthon. Lekuporodtam a kanapé előtt a földre, és bekapcsoltam a tévét. Sohasem tudnám elmondani, hogy mi volt benne, mert nem figyeltem oda. Ugyanis a gondolataim elnyomták az utat a külvilág és köztem. Úgy éreztem, egyedül vagyok. Egyedül. Félelmetes és riasztó belegondolni, de szerintem így volt. Egyedül. Ez a szó nem hagyott nyugodni. Mintha beleégették volna az agyamba holmi izzó vassal. Nem lehetett nem tudomást venni róla. És ekkor eltört bennem valami. Sírni akartam! Úgy sírni, hogy kiszakadjon a mellkasom, és a könnyeim, a szomorúság, az a mérhetetlen szomorúság felszálljon az univerzumig, és többet vissza se jöjjön. De nem ment. Nem tudtam sírni, ehelyett bentről maró harag árasztott el. Mintha a lelkemben benzint gyújtottak volna, úgy forrt a düh, a harag. Bekebelezte a szívem, és felszállt egészen az agyamig. Vérszemet kaptam. Nem tudtam, honnan jön ez a mérhetetlen harag, de tetszett. Tetszett, hogy ettől olyan..., olyan elevennek éreztem magam. Árnyéka voltam önmagamnak az elmúlt időben, de tudtam, vagy legalábbis sejtettem, hogy ez sem fog sokáig tartani. De nem érdekelt, boldogan feküdtem le, hogy álomra hajtsam a fejem.

Az utazás napja volt. Mármint a többieknek. És bátran kijelenthetem, hogy életem egyik legfurcsább eseményeinek a kapuja is.

Reggel szomorúan és meggyötörtten mentem iskolába. Senkivel nem volt kedvem beszélgetni. Anyutól úgy köszöntem el, hogy három nap múlva jövök. Hogy meg fog lepődni, hogy már ma otthon leszek! Az iskolában leginkább a padomban ültem, mert nem volt kedvem az osztálytársaim boldog hangját hallgatni, hogy milyen jó lesz az eljövendő három nap. Lehet, hogy gonoszság, de én most egyáltalán nem örültem az örömüknek. Hamar eltelt a tanítási idő. Hazafelé sétálgattam a narancssárga, piros és sárga levelek pompájában, mikor felismertem magamban az érzést, hogy én egyáltalán nem akarok hazamenni. Valahogy, megmagyarázhatatlanul, de

taszított az a tény, hogy haza kelljen mennem. És így tettem. Nem mentem haza. Egyszer élek, egyszer vagyok fiatal. A kalandvágy az erembe szökött, és a vérrel együtt száguldott az agyamig. Menni akartam. Bárhová, csak el innen. Visszasétáltam a buszmegállóig és vártam. A busz hamarosan meg is érkezett. Nem is figyeltem merre megy, csak felszálltam. A fejem üres volt a buszon. Annyi gondolatom lett volna, de egyik se jött. Csak néztem ki a fejemből. És jólesett. Sokáig mentünk. Időközben eleredtek a könnyeim. Mint a lelke vére, szakadtak ki a szememből. Vértett a lelke. Szerencsére nem bámultak meg, ezért csendesen sírdogálhattam. A busz egy idő után nyikorogva állt meg az egyik buszmegállónál, és újra el is indult. Most, hogy újra visszatértem a földre, körülnéztem. Egy elhagyatott helyen ment a busz, a hegyekben. Be kell, hogy valljam, hogy ezen a környéken élek születésem óta, de még nem tűnt fel, hogy vannak itt ekkora hegyek. És, hogy van itt ilyen hely. Mert persze nem tudtam, hogy hol vagyok. Én agyament! Játszom itt a szabad fiataalt, mikor már attól duplájára ugrott a pulzus számom, hogy egy ismeretlen helyen vagyok.

Sokat bolyongtam egyedül és bepánikolva. Alig láttam embereket az utcán, de ha láttam is, azok is hajléktalanok voltak. Kezdett besötétedni, én meg még mindig nem tudtam, hogy hol vagyok. És még az is hozzáadódott, hogy ennek a rideg falunak vagy városnak a jó nagy körzetében nem volt hálózat. Mozgást éreztem mögülem. Haladtam tovább, mert nem mertem hátránézni. Félttem, hogy mit látnék. Mentem tovább. Megint mozgást éreztem, de most még intenzívebbet. Most már a józan eszem is azt diktálta, hogy forduljak hátra. Hát megtettem. Elállt a szavam. Kutyára, állatra vagy egy felnőtt emberre számítottam. Ehelyett egy hajléktalan lány állt velem szemben. Ruhái szálnalmasak voltak, de szeméből sütött a valami. Valami megmagyarázhatatlan dolog, amitől nem megrémültem, hanem sokkal inkább megnyugodtam. Arca kipirult a koszréteg alatt. Csodálkozva néztem rá. Végigmért. Teljesen közömbösen.

-Már régóta feltűnt, hogy körbe-körbe járkálsz a városban-mondta ki. Hangja csengett a félhomályban. Velem egyidős lehetett.

-Gyere velem, tudok északára biztos helyet. Hátráltam egy lépést. Nem tudom miért, csak úgy, megszokásból.

-Nem bántunk, megígérem- mondta, és a szívére tette a kezét. Vele mentem. Az elmém tiltakozott, de valahogy megbíztam ebben a lányban.

Egy kis kuckóban laktak. Nem is volt teljesen hajléktalan, csak nagyon- nagyon szegény. Az anyukája egy pirosposztag arcú, életvidám asszony volt.

-Gyere beljebb, madárkám!- szólított meg, mikor meglátott. Mindketten mosolyogtak.

Sokat beszélgettünk a lánnyal. Elmesélte, hogy az apukája megcsalta az édesanyját, és pénzügyileg tönkre tette őket. Én is elmeséltem a történetemet. Hogy senki nem kért fel, hogy eljöttem ide, de senki nem keres, mert azt hiszik az utazáson vagyok.

-Ennyi-feleltem elszomorodva. Önzőnek találtam magam a másik lánnyal szemben. Ő elvesztette a családja és az élete egy darabkáját, de most mégis én sajnáltatom magam.

Hirtelen megölelt. Visszaöleltem. És ekkor kitört belőlünk a zokogás. Egymás vállába sírtunk. Mindketten a másik fájdalom miatt. Az ő szomorúsága volt az én szívemben, és az enyém az ő szívében. Hirtelen elengedtem, és a szemébe néztem. Bár ne tettem volna. A szemében olyan mérhetetlen szomorúság lakozott, hogy kifacsarodott a szívem.

- Valahogy átvészeljük- mondtam, és megszorítottam a kezét. Ő is az enyémet majd bólintott. Nem régóta ismerem, de máris közelebb érzem magamhoz, mint bárki mást.

Elment aludni, én is összekuporodtam a földön. Álmodtam. Álomban boldog és gondnélküli voltam. Másnap boldogan keltem fel.

Összesen négy napot voltam náluk. A szívem mélyén tudtam, hogy mennem kéne, de nem akartam itt hagyni ezt a családot. Ez a lány és édesanyja megtanított arra, hogy mindig csupa optimizmussal nézzünk a világra. És, hogy mindig legyen kitárva a szívünk. Mindig. Ez a legfontosabb.

Egyik nap kimentünk gyógynövényeket szedni a teához, mikor egy ismerős alakot láttam az utca végén. Nagypapa! Ott állt és engem nézett. Elkezdtem futni felé. Majdnem fellöktem őt a hatalmas lendülettől, de a karjaiba repültem. Ő csak szorított, és el se akart engedni. Visszanéztem hozzájuk. Se a lány se az anyuka nem volt ott. Most, így sok idő után jöttem csak rá, hogy ők szerintem angyalok voltak. A nyomorban mutatták meg, hogy képes szeretni egy ember. És ezért nagyon hálás voltam nekik.

A hazaúton mindent elmeséltem nagyapának. Ő csak csendesen hallgatott, egy szót se szólt.

Mikor hazaértünk, és már épp mentem volna be a kapunkon, megragadta a kezem, és beszélni kezdett.

-Aki mindig csak a múltra emlékszik vissza, és a rosszat éli át újra és újra, az halott. És gondolom, te nem akarsz halott lenni?- nézett le rám. Naná, hogy nem akarok!

Gucsik Réka Zsuzsanna

8. oszt.

Hunyadi János Evangélikus Óvoda és Általános Iskola

9400 Sopron, Hunyadi u. 8-10.